

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Skarbu****o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi.**

W wykonaniu ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. Dz. Ust. № 56 poz. 347 z roku 1920 zarządza się co następuje:

Art. 1. Dysponowanie z Polski zagranicę i z zagranicy do Polski, oraz dokonywanie transakcji w granicach Państwa Polskiego sumami w walucie zagranicznej i dewizami jako to: zagranicznymi pieniędzmi i banknotami, czekami, przekazami, akredytywami, weksłami oraz wszelkiego rodzaju pozostałościami rachunkowymi, może być dokonywane jedynie za pośrednictwem takich instytucji kredytowych, które otrzymają specjalne upoważnienie Ministra Skarbu do uskuteczniania powyższych transakcji. Instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Art. 2. Przedstawiciele banków dewizowych łącznie z przedstawicielami Ministerstwa Skarbu i Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej tworzą specjalną Komisję Dewizową. Do zakresu działania Komisji Dewizowej należy nadzór nad transakcjami wymienionymi w art. 1, decyzje co do dopuszczalności poszczególnych transakcji, w szczególności decyzje co do sprzedaży (przydziału) poszczególnym osobom i instytucjom sum w walucie zagranicznej, oraz ustalanie kursów nabycia i sprzedaży walut przez banki dewizowe. Komisja Dewizowa w swej działalności podlega Ministrowi Skarbu.

Szczegółowy zakres działania Komisji Dewizowej oraz jej organizację określi regulamin, zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

Art. 3. Komisja Dewizowa przydziela poszczególnym osobom i instytucjom sumy w walucie zagranicznej tylko na cel ściśle określony, kierując się przede wszystkim względami gospodarczymi kraju. Dla otrzymania przydziału niezbędnym jest dostarczenie Komisji Dewizowej wszelkich wymaganych przez nią dowodów. Komisja Dewizowa nie jest obowiązana do wyjawiania przyczyn odmowy przydziału sum w walucie zagranicznej.

Art. 4. Osoby i instytucje nieupoważnione do dokonywania samodzielnych transakcji, wskazanych w art. 1, mogą sprzedawać posiadane przez siebie dewizy i sumy w walutach zagranicznych jedynie bankom dewizowym lub ich komisjonerom, których spis zostanie osobno ogłoszony.

oraz nabywać potrzebne im sumy w walucie zagranicznej jedynie w bankach dewizowych.

Art. 5. Osoby i instytucje, które posiadają dewizy i sumy w walutach zagranicznych, obowiązane są do d. 25 sierpnia r. b. zgłosić całą wysokość posiadanej sumy do Ministerstwa Skarbu bezpośrednio lub też za pośrednictwem jednego z banków dewizowych, przy czym sumy, o ile nie zostanie wykazane, że przeznaczone są na pokrycie dozwolonych transakcji handlowych, muszą być do dnia 10 września r. b. sprzedane jednemu z banków dewizowych.

Przechowywanie po powyższym terminie dewiz i sum w walucie zagranicznej, nieprzeznaczonych na pokrycie dozwolonych transakcji handlowych jest wzbronione.

Art. 6. Wszelkie uzyskane po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia z jakiegokolwiek tytułu przez osoby i instytucje prywatne dewizy i sumy w walucie zagranicznej winny być niezwłocznie stawiane do dyspozycji jednego z banków dewizowych.

Art. 7. Wywóz zagranicę dewiz i sum w walutach zagranicznych bez zezwolenia Komisji Dewizowej jest wzbroniony.

Art. 8. Przepisy art. 1 do 7 dotyczą tych walut, których kursy będą ustalone przez Komisję Dewizową.

Art. 9. Wywóz zagranicę marek polskich w kwotach przekraczających 1000 marek na jedną osobę jednorazowo i 3000 marek miesięcznie bez zezwolenia Komisji Dewizowej jest wzbroniony.

Również wzbronioną jest sprzedaż zagranicę wypłat krajowych (wypłaty na Warszawę, Kraków i t. p.) bankom dewizowym, sprzedaż wypłat krajowych może być dozwoloną jedynie za każdorazowym zezwoleniem Komisji Dewizowej.

Art. 10. Sprzedaż i zastaw zagranicą zarówno krajowych jak i zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych oraz realizacja kuponów tych papierów winny być dokonywane za pośrednictwem jednego z banków dewizowych.

Bezpośrednia sprzedaż lub zastaw zagranicą tych walorów może być dokonana jedynie na mocy specjalnego zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

Art. 11. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów tych papierów bez zezwolenia Ministerstwa Skarbu zostaje wzbroniony.

Art. 12. Rachunki w instytucjach kredytowych polskich osób i instytucji mających siedzibę zagranicą, podlegają kontroli Ministerstwa Skarbu. Stan tych rachunków obowiązane są instytucje kredytowe niezwłocznie po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia podać do wiadomości Ministerstwa Skarbu.

Przyjmowanie wpłat na te rachunki dozwolone jest jedynie za każdorazowym zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu oznacza każdy rachunek jako kontrolowany lub wolny.

Wypłaty z rachunków, kontrolowanych wymagają uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu; wypłaty z rachunków wolnych nie wymagają zezwolenia.

Wypłaty z rachunków, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, są dozwolone, o ile skuteczniają się wewnątrz kraju,

lub o ile ma miejsce przelew na rachunek osoby lub firmy, mającej siedzibę w kraju.

Przepisy niniejszego artykułu obowiązują niezależnie od postanowień rozporządzenia Rady Obrony Państwa o odroczeniu niektórych terminów płatności.

Art. 13. Kredyty we wszelkich formach uzyskane przez osoby i instytucje prywatne zagranicą oraz wszelkie zagraniczne należności winny być podane do wiadomości Ministerstwa Skarbu.

Art. 14. Komisja Dewizowa uprawniona jest do pobierania opłat manipulacyjnych od poszczególnych swych czynności urzędowych w oznaczonej przez siebie wysokości.

Art. 15. Przekroczenie powyższych przepisów pociąga, zgodnie z ustawą z d. 9 lipca 1920 r. Dz. Ust. № 56 poz. 347 z 1920 r. karę: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — więzienia do jednego roku i grzywny do stu tysięcy marek, lub jedną z tych kar, zaś na obszarze b. dzielnicy austriackiej — aresztu lub aresztu ścisłego do jednego roku i grzywny do stu tysięcy marek lub jedną z tych kar.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Warszawa, dnia 7 sierpnia 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Sprawiedliwości:

w. z. Dr. *J. Morawski*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski